

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/53/2019
Identifikačné číslo spisu: 1315010677
Dátum vydania rozhodnutia: 25. februára 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1315010677.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dany Wänkeovej, v trestnej veci obvineného E. L. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 25. februára 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného E. L. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. januára 2017, sp. zn. 1To/107/2016, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. L. odmieta.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 28. júna 2016, sp. zn. 1T/200/2015 bol obvinený E. L. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolať“) uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že :

- dňa 26. novembra 2014 v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste v L. L., E. L. ako sprostredkovateľ predaja kovovej konštrukcie haly, uzatvoril s poškodeným H. Z., trvale bytom R. č. XXX, Y. ako predávajúcim kúpnu zmluvu, ktorú E. L. uzatvoril ako kupujúci - mandatár spoločnosti O., A. K.&L. R. s.r.o., IČO: XX XXX XXX, E. XX, L., ktorej predmetom bol predaj kovovej konštrukcie haly za sumu 350 000,- eur, pričom v zmysle dohody po tom, ako poškodený zabezpečí prevoz časti tejto kovovej konštrukcie haly do obce K. mal obvinený vyplatiť poškodenému zálohu kúpnej ceny vo výške 20 000,- eur, následne dňa 27. novembra 2014 poškodený zabezpečil prevoz časti kovovej konštrukcie haly na dvoch kamiónoch do areálu Poľnohospodárskeho družstva v obci K., kde však E. L. dal vodičovi pokyn, aby kovovú konštrukciu odviezli do areálu PD F. J. R. a taktiež E. L. poškodenému telefonicky oznámil, že mu vyplatí zálohu vo výške 20 000,-eur na osobnom stretnutí, následne dňa 28. novembra 2014 E. L. pri stretnutí oznámil poškodenému, že peniaze nemá a prinesie ich neskôr, čo sa však nestalo, vypol telefón a zatajil sa, následne poškodený na základe informácie od vodičov prevážajúcich časť kovovej konštrukcie haly zistil, že túto odviezli do areálu PD F. J. R., kde sa následne poškodený dostavil a od majiteľa kovošrotu zistil, že za túto kovovú konštrukciu vyplatil obvinenému zálohu vo výške 5 000,- eur a taktiež, že má obvinený doviezť ešte

zvyšok kovovej konštrukcie, čím týmto konaním spôsobil poškodenému H. Z., trvale bytom Y., R. č. XXX, okr. K. škodu vo výške 30 000,-eur.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. OT/129/2015 z 8. apríla 2015, právoplatnom toho istého dňa, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Obvinenému bol zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 2 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa zaviazal obvineného aj k náhrade škody voči poškodenému - podnikateľskému subjektu H. Z. - M., R. XXX, Y., IČO: XXXXXXXXX vo výške 3.528,- eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného odkázal so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) uznesením z 25. januára 2017, sp. zn. 1To/107/2016 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného (v tom čase obžalovaného) E. L. zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený E. L. vo svoj prospech v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mariána Ďurinu, advokáta so sídlom v Bratislave, Sibírska 4, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom vyplývajúcim z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietal, že už v prípravnom konaní si zvolil obhajcu JUDr. Mariána Ďurinu. Orgány činné v trestnom konaní však plnú moc, ktorú dovolateľ prikladal, do spisu nezaložili, v dôsledku čoho jeho zvolený obhajca nepol upovedomovaný o jednotlivých úkonoch prípravného konania a ani sa ich z uvedeného dôvodu nemohol zúčastniť. Namiesto zvoleného obhajcu bola obvinenému súdom ustanovená obhajkyňa JUDr. Katarína Chalková, ktorá však s dovolateľom nekomunikovala, neoznámala mu termíny úkonov, nezakladala so spisom dôkazy, hoci s ich existenciou bola oboznámená, nežiadala vykonať nové dôkazy. Obvinený má vedomosť, že svedok Ing. Y. R. (vypočúvaný v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania v prejednávanej veci), predkladal uvedenej obhajkyňi odborné vyjadrenie ohľadom ceny spornej haly, obhajkyňa však nezabezpečila, aby toto vyjadrenie bolo založené do spisu. Dovolateľ pripustil, že pri svojom výsluchu v prípravnom konaní 6. júla 2015 uviedol, že vypovedať bude za prítomnosti jeho obhajkyne JUDr. Kataríny Chalkovej, následne však už nevypovedal, a to práve pod tlakom nevyjasnených okolností okolo voľby zákonného obhajcu. Vzhľadom na to, že v rozhodnom čase bol vo výkone trestu odňatia slobody v inej veci, nemal prejednávajúcu vec pod kontrolou a nemohol na ňu dohliadať. V tejto súvislosti dovolateľ ešte namietal, že potom, čo jeho zvolenému obhajcovi JUDr. Mariánovi Ďurinovi bolo umožnené zastupovanie pred súdom, ustanovenie obhajkyne JUDr. Kataríny Chalkovej napriek tomu zrušené nebolo, čo znamená, že aj naďalej jej mali byť doručované upovedomenia, výzvy, rozhodnutia a iné písomnosti, k čomu už ale nedošlo.

Obvinený v podanom dovolaní ďalej vyčítal tak okresnému, ako aj krajskému súdu, že doposiaľ nebol vypočutý svedok J. P., ktorý celý obchod sprostredkoval, vrátane kontaktu na pani J., bol prítomný pri niektorých telefonátoch s pánom Z., respektíve pani J. a mohol by dosvedčiť, že zmluva bola v skutočnosti podpísaná už 25. (nie 26.) novembra 2014, mohol vysvetliť, prečo sa v spise nachádzajú dve verzie zmlúv s rôznymi dátumami ich podpisu (25. a 26. novembra 2014). Vzhľadom na to, že

zmluva bola podpísaná už 25. novembra 2014, pán Z. mal začať voziť časti haly 26. novembra 2014, no v skutočnosti tak urobil až 27. novembra 2014, čím porušil základnú zmluvnú podmienku, navyše si nárokoval mimozmluvný preddavok 20 000,- eur, a preto obvinený začal byť obozretný a chcel si zabezpečiť svoje prípadné nároky na náhradu škody, nie pána Z. podviesť.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku obvinený uviedol, že tak hlavné pojednávanie na okresnom súde, ako aj verejné zasadnutie na krajskom súde, bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na svojej prítomnosti trval, do spisu založil potvrdenie od lekára o svojej hospitalizácii, teda pojednávani sa nemohol zúčastniť z objektívnych dôvodov. Vzhľadom na to, že na území Slovenskej republiky nie je poistencom Sociálnej, ale ani žiadnej zo zdravotných poisťovní, žiaden slovenský lekár mu nemohol vystaviť doklad o práceneschopnosti. Je poistený v Rakúsku, kde mu aj bola poskytnutá lekárska starostlivosť, o čom založil do spisu riadny doklad. Postupom oboch súdov (tak okresného, ako aj krajského), mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nemohol sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré mu boli kladené za vinu a nemohol priamo a bezprostredne reagovať na výpovede niektorých svedkov.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal, že celé odborné vyjadrenie Ing. Petra Šimonoviča - Kovex (IČO: 34719610) ohľadom hodnoty časti spornej haly je natoľko stručné a pochybné, že ho nemožno považovať za zákonný dôkaz, suma v ňom uvedená nie je verifikovateľná a nie je ani isté, či sa vzťahovala na konkrétnu posudzovanú časť haly, keďže v uznesení Okresného riaditeľstva policajného zboru o vrátení veci z 19. mája 2015 (správne z 19. februára 2015 - poznámka dovolacieho súdu) bolo konštatované, že vracané železné nosníky majú dĺžku 14 metrov, pritom v Opatrení tej istej zložky policajného zboru z 22. mája 2015, na podklade ktorého bolo vypracované odborné vyjadrenie, sa uvádza, že je potrebné ohodnotiť 36 kusov železnej konštrukcie - železné nosníky, každý o dĺžke 6 metrov. V čase, keď ešte nebol vo výkone trestu odňatia slobody, sa snažil zabezpečiť za účelom ohodnotenia spomínanej časti spornej haly riadneho súdneho znalca. Tomuto znalcovi sa však nepodarilo s pánom Z. skontaktovať, a preto sa riadny znalecký posudok, ktorý by bol v trestnom konaní použiteľný, nerealizoval. Pritom svedok Ing. Y. R., vypočutý v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania uviedol, že hodnota posudzovanej časti haly je cca 8 000,- až 10 000,- eur, pretože hala nebola od počiatku kompletná, bola opotrebovaná, čo poškodený pán Z. od začiatku zatajoval, respektíve bagatelizoval. Navyše poškodený H. Z. - M. je platcom DPH, čo znamená, že hodnota 30 000,- eur zhrňa aj DPH vo výške 5 000,- eur a skutočnou škodou, na ktorú by sa mal súd orientovať je potom 25 000,- eur.

V nadväznosti na uvedené v súvislosti s dovolacím dôvodom vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal, že výška skutočnej škody v sume 25 000,- eur, nedosahuje výšku značnej škody (26 600,- eur), čo znamená, že zistený skutok je nesprávne právne kvalifikovaný a správne mal byť s ohľadom na výšku škody posúdený len podľa § 221 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. Zároveň však dovolateľ namietal, v súvislosti s jeho tvrdeniami spočívajúcimi v tom, že nemal úmysel poškodeného H. Z. uviesť do omylu a jeho konanie bolo len prejavom obozretnosti a snahy zabezpečiť si svoje prípadne nároky na náhradu škody v reakcii na porušenie zmluvy poškodeným H. Z. a jeho nárokovanie si mimozmluvnej zálohy vo výške 20 000,- eur, že celý prípad má len obchodnoprávny rozmer.

V podstate z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil vyššie označený rozsudok Krajského súdu v Bratislave a aj rozsudok Okresného súdu Bratislava III a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, prípadne, aby bola vec vrátená do prípravného konania.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej aj „prokurátor“) vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu obvineného uviedol, že dovolateľ si v prípravnom konaní, po výzve, obhajcu riadne nezvolil, a keďže v jeho prípade išlo o povinnú obhajobu, obhajca mu bol ustanovený súdom. Komunikácia medzi dovolateľom a jeho obhajkyňou a plnenie si povinností podľa zákona o advokácii obhajcom podľa názoru prokurátora nie sú pre posúdenie naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodujúce. Obvinený námietku, že má zvoleného obhajcu

predniesol prvýkrát na hlavnom pojednávaní konanom 27. januára 2016, kedy aj predložil plnú moc s tým, že následne sa hlavné pojednávanie konalo už za prítomnosti jeho zvoleného obhajcu. Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa nesprávnosti určenia výšky škody, prokurátor v podanom vyjadrení uviedol, že túto námietku obvinený vzniesol po prvýkrát až v podanom dovolaní, navyše svedok Ing. R. ohodnotil časť železnej konštrukcie haly len na podklade popisu obvineného bez príslušnej dokumentácie, čo vyvoláva pochybnosti o objektivite jeho vyjadrenia, navyše na vyjadrení uvedeného svedka chýba akákoľvek pečiatka odborne spôsobilej osoby. Prokurátor v podanom vyjadrení ďalej uviedol, že k otvoreniu hlavného pojednávania fakticky došlo až 28. júna 2016, kedy bol po výsluchoch poškodeného a svedkov vyhlásený rozsudok. Tohto pojednávania sa obvinený, hoci o ňom mal vedomosť, bez ospravedlnenia nezúčastnil, pričom vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného jeho obhajca, ktorý sa hlavného pojednávania zúčastnil, ani nenamietal. Výsluch svedka J. P. v konaní pred súdom nebol navrhovaný a v prípravnom konaní bol orgánmi činnými v trestnom konaní vyhodnotený ako nepotrebný pre objasnenie predmetného skutku. V podstate z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného E. L. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Dovolateľ v reakcii na vyjadrenie prokurátora poukázal na skutočnosť, že prejednávacia vec bola pôvodne odložená so súhlasom prokurátora, obvinený bol vypočutý ako svedok a k vzneseniu obvinenia došlo až následne potom, čo s poškodeným neuzavrel dohodu, že si nebude žiadať odškodnenie podľa zmluvy, pritom k podpísaniu spomínanej dohody nedošlo z dôvodu, že dovolateľ bol vo výkone trestu odňatia slobody. Pokračovanie v trestnom stíhaní potom, čo vec bola odložená, považoval obvinený za porušenie princípu právnej istoty. Prokurátor, podľa názoru obvineného, zľahčuje nezákonnú situáciu v jeho veci. Dovolateľ ďalej namietal, že už v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia uviedol, že si volí obhajcu JUDr. Ďurinu, pričom plnú moc priložil k svojej sťažnosti, to, že sa plná moc v spise nenašla, nie je jeho chyba. V prípravnom konaní nebol upovedomovaný o úkonoch, obhajobe napísal list, že má zvoleného obhajcu, a preto ustanoveného obhajcu nepotrebuje, napriek tomu obhajobe ešte napísal, aké dôkazy navrhuje vykonať, žiadal o stretnutie, avšak došlo k nemu až tesne pred výpoveďou a preštudovaním spisu. Obvinený označil za klamstvo tvrdenie prokurátora, že svedka P. navrhoval vypočuť až v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania. Namietal, že spomínaného svedka navrhoval vypočuť pri preštudovaní spisu, čo mu vyšetrovateľ zamietol, pritom v pôvodnom konaní, v ktorom došlo k odloženiu veci, bol dotknutý svedok vypočutý. Tvrdil, že originál odborného vyjadrenia R. má k dispozícii JUDr. Chalková. Svedok R. žije v zahraničí, bežný kontakt s ním nie je možný pre vek a zdravie, každopádne podľa názoru dovolateľa o jeho spôsobilosti nerozhoduje pečiatka alebo členstvo v komore. Obvinený ďalej namietal, že JUDr. Chalková odmietala s ním komunikovať, súd jej ustanovenie nezrušil, nepredvolal ju, aby predložila jeho návrhy na vykonanie dokazovania, neinformovala ho o procesných úkonoch, čo považuje za porušenie jeho práva na obhajobu. Tieto nezákonnosti súdy neodstránili. V čase hlavného pojednávania nevedel zabezpečiť potrebné doklady od R., čo súd v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania označil za dovolací dôvod. Vyčítal súdom, že sa nezaoberali všetkými predloženými dôkazmi, vrátane trestného oznámenia na poškodeného Z. kvôli spôsobeniu škody firme z L., pritom na túto situáciu bezprostredne nadväzoval a to aj finančne, obchod medzi obvineným a poškodeným pri určení ceny haly a práve k týmto skutočnostiam navrhoval vypočuť svedka P.. Poškodený Z. len chcel zobrať od obvineného zálohu 20 000,- eur, vyplatiť dlh firme v L., pritom vedel, že nemá k dispozícii celú halu, hoci to od začiatku deklaroval. K výške škody obvinený ešte namietal, že podľa nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky a judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa škodou rozumie len skutočná škoda, teda škoda bez DPH, čo potom znamená, že v jeho prípade škoda dosahuje výšku 24 000,- eur. Na podporu svojich tvrdení v tomto smere poukázal na odborné vyjadrenie R.. Tvrdil ďalej, že ustanovenú obhajkyňu namietal už pri svojom výsluchu v prípravnom konaní, a preto aj odmietol vypovedať, avšak vyšetrovateľka a obhajkyňa mu tvrdili, že JUDr. Ďurina neexistuje. Záverom zotrval na všetkých ostatných dôvodoch uvedených v dovolaní podanom prostredníctvom jeho obhajcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h)

Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 57 v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 5/2007).

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017.)

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa ustálenej súdnej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 7 v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011 - ďalej aj „R 7/2011“), právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku).

Dovolateľ svoje námietky o porušení jeho práva na obhajobu oprel v prvom rade o skutočnosť, že v prípravnom konaní mu nebolo umožnené, aby ho zastupoval jeho zvolený obhajca JUDr. Marián Ďurina, ale proti jeho vôli ho zastupovala súdom ustanovená obhajkyňa JUDr. Katarína Chalková, ktorá si navyše svoje povinnosti obhajcu riadne neplnila a potom, čo v súdnom konaní mu už bolo umožnené jeho zastupovanie zvoleným obhajcom, ustanovenie obhajkyne súdom zrušené nebolo, no napriek tomu jej neboli doručované upovedomenia, výzvy, rozhodnutia a iné písomnosti.

K nemožnosti zastupovania dovolateľa zvoleným obhajcom v prípravnom konaní sa vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril už krajský súd. Preto je potrebné už len zopakovať, že obvinenému potom, čo si po výzve orgánov činných v trestnom konaní obhajcu nezvolil, bola opatrením okresného súdu sp. zn. Tp/821/2015 zo 6. mája 2015 ustanovená obhajkyňa JUDr. Katarína Chalková. Obvinený pri svojom výsluchu v prípravnom konaní 6. júla 2015 uviedol, že obhajcu na plnú moc si nevolí a zobral na vedomie, že mu bola ustanovená obhajkyňa JUDr. Katarína Chalková.

Je teda zrejmé, že námietkam obvineného spočívajúcim v tom, že mu nebolo umožnené dať sa zastupovať v prípravnom konaní zvoleným obhajcom, nemožno prisvedčiť.

Nad rámec uvedeného je potrebné už len dodať, že v čase výsluchu v prípravnom konaní (6. júla 2015) dovolateľ žiadne námietky voči ustanovenej obhajkyni a jej činnosti nevzniesol, neuviedol, že nechce

vypovedať pre nejasnosti ohľadom osoby obhajcu a nenamietal, (následne ani pri preštudovaní spisu), že v dotknutom spise sa nenachádza plná moc, ktorú mal predkladať, a to aj keď naozaj v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia uvádzal, že obhajcu si volí a plnú moc písomne doloží v najbližších dňoch, keďže následne tak neurobil (plnú moc do spisu nedoložil).

Námietky týkajúce sa údajne nekvalitnej práce obhajkyne a nezaloženia plnej moci do vyšetrovacieho spisu obvinený prvýkrát namietal až v podanom dovolaní, pritom podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Už len z uvedeného dôvodu nebolo možné týmto dovolacím námietkam obvineného prisvedčiť.

Navyše dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určený na odstraňovanie prípadných nedostatkov v kvalite obhajoby ustanoveného obhajcu. Na tento účel slúži inštitút oslobodenia od povinnosti obhajovania podľa § 43 Trestného poriadku, obvinený však nespokojnosť s činnosťou ustanovenej obhajkyne v prípravnom konaní, kedy ho zastupovala, nijakým spôsobom neavizoval a následne si sám zvolil obhajcu na plnú moc.

Pokiaľ obvinený namietal, že orgány činné v trestnom konaní ich chybou nezaložili do spisu plnú moc, ktorú predkladal, k tomu sa žiada nad rámec už uvedeného doložiť, že podľa súdnej praxe sa zákonosť postupu orgánov činných v trestnom konaní prezumuje, pokiaľ sa nepreukáže opak. Nelegálna činnosť orgánu činného v trestnom konaní by totiž musela byť dokázaná, rovnako ako spáchanie trestného činu (i trestného činu spáchaného pri výkone právomoci verejného činiteľa), inak platí prezumpcia správnosti takého postupu (rovnako, ako prezumpcia nevinoty v trestnom konaní - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 9/2014 z 26. novembra 2014). V prejednávanej veci nič (okrem ničím nepodložených tvrdení obvineného) nenasvedčuje tomu, že by orgány činné v trestnom konaní obvineným údajne doručili plnú moc do spisu, či už z nedbanlivosti alebo úmyselne nezaložili, preto tvrdeniam dovolateľa ani v tomto smere nie je možné prisvedčiť.

K námietkam obvineného spočívajúcim v tom, že potom, čo sa zvolený obhajca v konaní pred súdom ujal obhajoby, nedošlo (aj keď sa tak malo stať) k formálnemu zrušeniu ustanovenia obhajkyne JUDr. Kataríny Chalkovej, nad rámec už uvedeného najvyšší súd dodáva, že obvinený v konaní pred súdom obhajcom zastúpený bol, obvinený ani nechcel, aby ho v súdnom konaní obhajkyňa JUDr. Katarína Chalková zastupovala, preto formálny nedostatok spočívajúci v tom, že pôsobenie dotknutej obhajkyne nebolo okrem faktickej roviny ukončené aj formálne (zrušením ustanovenia) nemala zásadný vplyv na právo obvineného na obhajobu, pritom len takéto (zásadné) porušenie spomínaného práva môže predstavovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva (primerane napríklad rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012), ale len porušenie, ktorého intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami mala podstatný dosah (napríklad rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 320/2011, III. ÚS 262/2017).

Obvinený v podanom dovolaní ani nekonštatoval žiadny konkrétny reálny zásah do jeho označeného práva (na obhajobu) tým, že ustanovenie obhajkyne JUDr. Kataríny Chalkovej nebolo formálne zrušené a už vôbec nie v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia práva na obhajobu (v tejto súvislosti primerane napríklad rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 341/2009, III. ÚS 502/2011).

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení si povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku.

Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku je obvinený v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, ale je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 116 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 8/2014).

Pokiaľ obvinený namietal nevykonanie dôkazu, a to výsluchu svedka J. P., k tomu najvyšší súd uvádza, že vykonanie takéhoto dôkazu dovolateľ sám, ale ani prostredníctvom svojho obhajcu v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred okresným, či krajským súdom nenavrhol a neurobil tak ani pri preštudovaní spisu po skončení vyšetrovania, pretože takáto skutočnosť z obsahu zápisnice o tomto úkone zo 6. júla 2015 nevyplýva a nič nenasvedčuje tomu, že by takýto návrh nebol či už úmyselným alebo nedbanlivostným konaním orgánu činného v trestnom konaní do zápisnice napriek jeho údajnému predneseniu pojatý.

Obdobne tak obvinený nenavrhol preveriť ani údajnú protiprávnu činnosť poškodeného voči ním označenej bardejovskej firme. Navyše údajná trestná minulosť poškodeného vo vzťahu k firme, ktorá nebola účastníkom právneho vzťahu zakladajúceho protiprávne konanie obvineného, ani nebola predmetom prejednávanej veci, a preto nebol ani dôvod dokazovanie v tomto smere viesť.

Podľa § 197 ods. 1 Trestného poriadku ak nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa odseku 2, prokurátor alebo policajt uznesením vec

- a) odovzdá príslušnému orgánu na prejednanie priestupku alebo iného správneho deliktu,
- b) odovzdá inému orgánu na disciplinárne konanie,
- c) odloží, ak je trestné stíhanie neprípustné alebo ak zanikla trestnosť činu, alebo
- d) odmietne.

Obvinený v reakcii na vyjadrenie prokurátora síce uvádzal, že prejednávaná vec bola v prípravnom konaní pôvodne odložená, vzhľadom ale na podmienky vydania jednotlivých druhov rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní vyplývajúce z vyššie citovaného ustanovenia § 197 ods. 1 Trestného poriadku, obvinený mal zrejme na mysli, že v prejednávanej veci pôvodne došlo k jej odmietnutiu v prípravnom konaní.

Vzhľadom na to, že uznesenie o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 Trestného poriadku nepredstavuje rozhodnutie, ktorým by sa odstraňoval stav právnej neistoty (takým je právoplatné rozhodnutie vo veci samej o (ne)vine obvineného - primerane napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 63/2005, IV. ÚS 117/2011), následné začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia v takejto veci nepredstavuje narušenie stavu právnej istoty, ani porušenie zásady „nie dvakrát o tej istej veci“ - „ne bis in idem“ (rozhodnutie o odmietnutí nepredstavuje, keďže sa nekonalo voči konkrétnej osobe, prekážku rozhodnutej veci) a ani porušenie práva na obhajobu, či iného práva obvineného.

V tejto časti rozvedené námietky obvineného teda dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 252 ods. 2 písm. a), b), c) Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovaného môže súd hlavné pojednávanie vykonať, len ak súd má za to, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného a pritom obžaloba bola obžalovanému riadne doručená a obžalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný, obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní a obvinený bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetovania alebo skráteného vyšetovania, obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený.

Ako to napokon konštatoval už krajský súd vo svojom vyššie označenom rozhodnutí, z obsahu spisu je zrejmé, že na hlavné pojednávanie pred okresným súdom konané 28. júna 2016, kedy bolo vykonané celé dokazovanie a bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, bol obvinený riadne a včas predvolaný, pritom obžaloba mu bola riadne doručená, obvinený mal možnosť vyjadriť sa ku skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní, v prípravnom konaní boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní, obvinený bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetovania a zároveň bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený a aj podľa názoru najvyššieho súdu prejednávajúcej veci bolo možné spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obvineného. Dovolateľ sa však uvedeného hlavného pojednávania bez akéhokoľvek ospravedlnenia nezúčastnil. Pre vykonanie dotknutého hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného boli teda aj podľa názoru najvyššieho súdu splnené všetky podmienky.

Vyššie uvedené námietky preto dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú.

Podľa § 293 ods. 3 až ods. 5 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa koná za prítomnosti obvineného. Verejné zasadnutie sa môže vykonať v neprítomnosti obvineného, ak nie je možné doručiť mu predvolanie na verejné zasadnutie a z toho dôvodu ustanovený obhajca bol o verejnom zasadnutí riadne upovedomený. Verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5.

Podľa § 293 ods. 6 a ods. 7 Trestného poriadku, verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov. Ustanovenie odseku 6 sa nepoužije, ak sa obvinený odmietol zúčastniť verejného zasadnutia alebo výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 25. januára 2015 je zrejmé, že obvinený sa uvedeného verejného zasadnutia vykonávaného krajským súdom o jeho odvolaní nezúčastnil s tým, že svoju neúčast ospravedlnil podaním z 15. januára 2015, z ktorého vyplýva, že o termíne verejného zasadnutia (25. január 2015) bol informovaný cestou jeho právneho zástupcu, verejného zasadnutia sa nemôže zúčastniť zo zdravotných dôvodov, žiada však, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Z uvedeného je teda zrejmé, že obvinený o termíne dotknutého verejného zasadnutia vedel minimálne desať dní pred jeho konaním, pričom sám výslovne požiadal, aby sa spomínané verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Trestný poriadok, ako to vyplýva z citovaných ustanovení § 293 ods. 6 a ods. 7, výslovne stanovuje, že aj v prípadoch, keď je prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí nevyhnutná (obvinený je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov), je možné napriek tomu verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného vykonať, ak obvinený o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti výslovne požiada. V ostatných prípadoch (kedy prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí nie je nevyhnutná) Trestný poriadok, ako to vyplýva z vyššie citovaných

ustanovení, síce výslovně neupravuje postup v situáciách, keď obvinený požiada, aby sa aj takéto verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti, použivúc ale logický výklad od väčšieho k menšiemu (argumentum a maiori ad minus) je zrejmé, že pokiaľ je možné vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného na podklade jeho výslovnej žiadosti, hoci inak je jeho prítomnosť na verejnom zasadnutí nevyhnutná (§ 293 ods. 6 a ods. 7 Trestného poriadku), o to viac je verejné zasadnutie možné konať v neprítomnosti obvineného na podklade jeho výslovnej žiadosti, keď o prípad nevyhnutnej účasti obvineného na verejnom zasadnutí nejde.

Preto ani námietky dovolateľa týkajúce sa konania verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V tejto súvislosti dovolateľ označil za nezákonné odborné vyjadrenie Ing. Petra Šimonoviča ohľadom hodnoty časti spornej haly s ohľadom na jeho stručnosť a podľa názoru obvineného pochybnosť s tým, že suma v ňom uvedená nie je verifikovateľná a nie je ani isté, či sa vzťahovala na konkrétnu posudzovanú časť haly, keďže v uznesení Okresného riaditeľstva policajného zboru o vrátení vecí z 19. februára 2015 bolo konštatované, že vracané železné nosníky majú dĺžku 14 metrov, pritom v Opatrení tej istej zložky policajného zboru z 22. mája 2015, na podklade ktorého bolo vypracované odborné vyjadrenie, sa uvádza, že je potrebné ohodnotiť 36 kusov železnej konštrukcie - železné nosníky, každý o dĺžke 6 metrov.

Ako to už bolo vyššie uvedené podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený prvýkrát vyššie uvedené námietky týkajúce sa výhrad proti ohodnoteniu časti spornej haly pozostávajúcej zo železných nosníkov odborným vyjadrením Ing. Petra Šimonoviča a rozdielov v dĺžke spomínaných železných nosníkov predniesol až vo svojom dovolaní, hoci dotknuté odborné vyjadrenie Ing. Petra Šimonoviča, uznesenie o vrátení vecí a opatrenie, na podklade ktorého bolo spomínané ohodnotenie vypracované, boli podané a vydané už v prípravnom konaní a obvinený bol s nimi oboznámený najneskôr už pri preštudovaní spisu po skončení vyšetrovania ešte v prípravnom konaní.

Už len z tohto dôvodu nebolo možné dovolacím námietkam obvineného v tomto smere prisvedčiť.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd už len dodáva, že aj podľa názoru dovolacieho súdu odhad hodnoty 36 kusov železných nosníkov dlhých šesť metrov si síce vyžaduje odborné znalosti, nejde však o tak zložitý prípad, pre potreby ktorého by bolo potrebné pribrať do konania znalca podľa § 142 ods. 1 Trestného poriadku a na jeho objasnenie postačuje aj odborné vyjadrenie v zmysle § 141 ods. 1 Trestného poriadku, na obsah a detailnosť ktorého však nie je možné klásť také nároky ako na znalecký posudok. Iné konkrétne chyby, či nezrovnalosti v podanom odbornom vyjadrení obvinený nenamietal, pritom úlohou dovolacieho súdu nie je domýšľať si, či hľadať, v čom by mohli spočívať konkrétne dôvody obvineného námietok (primerane napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 518/2019).

Pokiaľ obvinený namietal nezrovnalosti v dĺžke železných nosníkov, ktoré boli predmetom ohodnotenia, okrem toho, že aj túto námietku, ako to už bolo vyššie uvedené, obvinený vzniesol prvýkrát až v dovolaní, v uznesení o vrátení vecí ide zjavne o chybu v písaní a navyše uvedenie dĺžky 6 metrov v opatrení je nepochybne v prospech obvineného, pretože štrnásťmetrové nosníky by nechybne mali väčšiu cenu ako šesťmetrové, čo by malo za následok zistenie vyššej škody.

Námietky obvineného aj v tejto časti je preto potrebné považovať za zjavne nenapĺňajúce ním namietaný dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd oprávnený skúmať, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Dovolací súd hodnotí zistený skutkový stav vyjadrený v takzvanej skutkovej vete v rámci konania o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov a ako to už bolo vyššie uvedené správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Oba súdy, teda tak okresný, ako aj krajský ustálili výšku škody spôsobenej poškodenému H. Z. obvineným na sumu 30 000,- eur, pričom dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku ani v tejto časti nemôže skúmať a zmeniť.

Podľa § 125 ods. 1, veta prvá a tretia, Trestného poriadku škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266,- eur. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok tejto sumy.

Z uvedeného je zrejmé, že súdmi nižšieho stupňa ustálenú spôsobenú škodu v sume 30 000,- eur je potrebné považovať za škodu značnú, preto aj právna kvalifikácia nimi použitá v tomto smere je správna. Súdy nižšieho stupňa kvalifikovali konanie obvineného podľa odseku 3 písm. a) § 221 Trestného zákona dospejúc k správnejmu záveru, že škodu v sume 30 000,- eur je potrebné považovať za škodu značnú, čomu použitý odsek [3 písm. a) spomínaného § 221 Trestného zákona] zodpovedá.

Aj napriek presvedčeniu obvineného podľa súdnej praxe sa do výšky škody započítava aj výška dane, a to aj dane z pridanej hodnoty.

Podľa § 126 ods. 1 Trestného zákona pri určení výšky škody sa vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že pokiaľ sa vec, ktorá je predmetom trestného činu, obvykle predáva v čase a mieste činu s daňou, a to aj daňou z pridanej hodnoty, v takomto prípade je táto daň súčasťou ceny, od ktorej sa odvíja výška škody.

Navyše ako to už bolo opakovane spomínané, aj tieto námietky obvinený prvýkrát vniesol až v podanom dovolaní a už len z tohto dôvodu v súlade s ustanovením § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemohli byť úspešné.

V tejto súvislosti obvinený v ďalšom už len namietal konkrétne skutkové okolnosti a zistenia týkajúce sa dátumu uzavretia zmluvy, porušenia zmluvných povinností poškodeným, o ktoré opieral tvrdenie, že celý spor medzi ním a poškodeným H. Z. je potrebné považovať len za obchodnoprávny vzťah. Ako to už bolo opakovane konštatované, dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť, preto tieto námietky obvineného zjavne dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňajú.

Súdmi nižšieho stupňa zistený skutok aj podľa názoru najvyššieho súdu je potrebné právne posúdiť ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Skutočnosť, že obvinený po dovezení časti spornej haly ihneď zmenil dohodnuté miesto dodania, dohodnutú zálohu nezaplatil, v blízkej časovej súvislosti predmet kúpy predal do kovošrotu, následne sa stal pre poškodeného H. Z.

nekontaktným, jednoznačne preukazujú podvodný úmysel obvineného spornú halu od poškodeného vylákať a dohodnutú kúpnu cenu za ňu nezaplatiť, pričom takýmto svojím konaním obvinený spôsobil poškodenému H. Z. škodu vo výške 30 000,- eur, ktorú je potrebné v súlade s ustanovením § 125 ods. 1 Trestného zákona považovať za škodu značnú.

Námietky obvineného aj v tejto časti je preto potrebné považovať za zjavne nenaplnajúce ním namietaný dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Nakoľko obvinený E. L. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.